

Verslag huwelijksreis Gerben en Froukje. 17 mei tot 4 juni 2010

Als cadeau voor onze bruiloft 14-05-2010 hebben wij gevraagd om een bijdrage voor het weeshuis in Kenia wat wij zelf zijn gaan brengen.

Zondag met de KLM naar Kenia, alwaar we om half acht in de avond lokale tijd arriveerden. We konden gelijk aan het pole, pole (rustig aan) wennen want we moesten achteraan aan sluiten in een rij voor de douane, en die heren hadden echt geen haast. Eenmaal erdoor werden we opgevangen door Maxwell onze chauffeur voor Nairobi.

Maandagochtend zijn we door Maxwell naar het vliegveld gebracht en vanaf daar met Fly540 door naar Malindi. Wederom een ontvangstcomité, allemaal erg goed geregeld. Met George en Eric in de Toyota Pick Up naar het guesthouse, dit is het huis waar gasten van het weeshuis tegen een klein tarief kunnen overnachten, de winst komt ten goede van het weeshuis.

De rit daarna toe hebben we sprakeloos achterin gezeten. We kwamen ogen tekort.

Aangekomen bij het guesthouse werden we weer verwelkomd met welkomsttekeningen op de gate. Twee maasai krijgers voor de bewaking (dag en nacht). Ook Wilson stond ons op te wachten met een welkomstdrankje en had het hele huis versierd. Wilson is de gastheer van het guesthouse, aan hem moeten we erg wennen, hij is ongelofelijk aardig maar het voelt natuurlijk vreemd dat de hele dag je persoonlijke "butler" bij de hand hebt terwijl je juist bent gekomen om te helpen. Maar dat is dus echt niet anders, hij weigert ons zelf onze koffie te pakken of boodschappen uit te pakken. (de boodschappen halen mag nog net) Het huis is veel groter dan verwacht en ligt met uitkijk op de zee. Dit is het huis dat met het geld dat door de personeelsvereniging van fase autobedrijven gedoneerd is is opgeknapt, zodat ze via deze weg inkomsten kunnen genereren en een plek kunnen bieden (tegen betaling) aan hun vrijwilligers. Het ziet er prachtig uit en er is plek voor 7 personen.

Dinsdagochtend om 09.00 uur kwam Ria ons ophalen om naar het weeshuis te gaan. Ria is een ontzettende hartelijke lieve vrouw, die stikt van de mooie verhalen en echt heel veel goed werk doet hier.

Na onze rondleiding konden we concluderen dat ze het hier goed geregeld hebben. Je kunt ook ervaren dat de kinderen die hier zitten, met allemaal trieste achtergronden het getroffen hebben dat ze hier zitten. Het meest kunnen weer lachen en dat is fantastisch om te zien. Ondanks de primitieve en sobere levensomstandigheden, zoals bijvoorbeeld schoenen die bij sommige nog missen etc. Wij hopen de komende weken onze bijdrage te kunnen leveren om de kinderen wat blijer te maken en te voorzien van iets extra's. Vooral de dingen die zij niet zelf kunnen maken/producieren. We zullen onze tijd hard nodig hebben.

We zijn de eerste dag begonnen met het schilderen van de speeltoestellen. Het blijkt toch een behoorlijke klus te zijn. Vooral omdat het in de volle zon is. Maar we zijn over de helft. Vandaag kregen we in de pauze hulp van diverse kinderen, schitterend om deze zwarte kinderen ineens blauw of geel te zien. Ze lachen inmiddels volop en zingen ons regelmatig toe met een mooi lied. Onze inmiddels rode huid vonden ze erg interessant! De schommels zijn al af en alle kinderen zijn erg blij met het resultaat. Geen roestige handjes meer na het spelen, maar kleurrijke en gezellige speeltoestellen.

In de middag hebben we voor alle kinderen twee handdoeken gekocht. Een grote en een kleine. Deze waren erg hard nodig en vonden wij een goede investering, omdat voedsel en medicijnen etc. prioriteit is, zijn dit vervangingen die heel erg lang op zich laten wachten, of niet gebeuren. Ook hebben we via Vera schoenen besteld (schoolschoenen, sportschoenen en slippers) Het opmeten van alle kindervoetjes was een hele happening.

Als het hier regent, is het heel kort maar heel heftig. Alle wegen liggen gelijk onder water maar onze TukTuk, waar we op een ochtend mee naar het weeshuis zijn gegaan ging er gewoon dwars doorheen.

Omdat het zo regende zijn we begonnen met het schilderen van de tekeningen op de muren bij de eetzaal, ze zien er weer prachtig uit. En de kinderen reageren allemaal enthousiast: Wow thats nice.... That looks great.

Op een ochtend hadden we afgesproken met Mama Rebecca en Vera van het weeshuis. Mama Rebecca is het hoofd van de keuken en Vera is social worker.

We wilden voor alle kinderen een fruitsalade maken. Maar gezien de hygiëne in de keuken en de materialen die daar ter beschikking waren wilde we eerst de keuken zaken regelen. We hadden gisteren gevraagd of ze een lijst wilde maken met alles wat ze nodig hadden. Voordat we naar de fruitmarkt zijn gegaan zijn we met zijn vieren gaan shoppen.

De kinderen eten de rijst en bonen met hun handen, dus 85 lepels waren zeer welkom. Daarnaast hebben we : Plastic bakken/teilen, manden, grote koksmessen, opscheplepels voor de rijst etc. Spatels, vuilnisbak (grote) Thermoskannen voor de leraren, glazen en kopjes voor de leraren, 85 bekers (plastic, hittebestendig) pannen, limonadekannen, desinfective zeep. Dienbladen, Vergieten etc. Kool wordt gesneden op de tafel, niet goed voor de hygiëne en de tafel. Kunststof snijplanken leek ons in ieder geval goed voor het snijden van het fruit, maar is ook beter schoon te houden en houdt de tafels heel. 3 hele grote aangeschaft. We waren blij dat mama Rebecca bij ons was, daardoor konden we lokale prijzen betalen en geen toeristen prijzen, die vaak 3 of 4 keer zo hoog liggen.

Na de keukenspullen weer door met de tuktuk naar de fruitmarkt. Hier gaat een wereld voor je open. Fietsen met ananas aan de bagagedrager, honderden stalletjes met vers en goed fruit en heel erg veel mensen, allemaal lokaal.

Op het weeshuis aangekomen kwamen alle kinderen gelijk naar de eetzaal/keuken om te kijken wat er allemaal ging gebeuren, meerdere kinderen hebben vanaf het begin tot het einde stil zitten kijken en hebben zich niet bewogen. Volop aandacht voor wat er komen ging, andere gingen helpen.

Het was een hele klus maar na 2,5 uur stond er een heerlijke fruitsalade.

Alle kinderen zaten aan tafel geduldig te wachten tot ze iets kregen, de bakjes werden gevuld en uitgedeeld samen met de lepels. Ook hadden we limonade gekocht om erbij te drinken. Er werd niet gegeten of geproefd totdat iedereen voorzien was en mama Rebecca het startsein gaf. Ze hebben ervan gesmuld.

De kinderen hebben in het weekend geen school en ook geen oppassers op een enkele mama na. Ze organiseren zelf hun kerkdienst. De eetzaal wordt omgetoverd tot kerk en de oudste kinderen nemen het initiatief. Er wordt veel, hard en mooi gezongen. En muziek gemaakt op oude jerrycans met stokken.

Een jongen van 15 las een zelfgemaakt verhaal alsof hij dit al jaren deed. Ria heeft ook de kinderen toegesproken en doet dit op een hele leuke speelse manier. Ook wij mochten actief deelnemen. Je voelt je een houten klaas tussen al die ritmische kinderen, maar het wordt erg gewaardeerd als je een bijdrage levert.

Een dag op Outreach:

Omdat er in de omgeving veel mensen zijn die hulp nodig hebben en je beter kan voorkomen dat er meer weeskinderen komen heeft blessed generation een programma opgezet waardoor hele arme mensen of hele zieken mensen in staat worden gebracht voor zich zelf te zorgen, voor zover mogelijk. Het programma bestaat uit voedselpakketten, betalen van schoolgeld voor kinderen en het helpen aan de ouders voor het opzetten van een eigen business (fietsenmaker, naaiatelier, tomatenboer, kippenboer etc.) inclusief microkrediet.

Wij zijn begonnen met het brengen van een voedselpakket (rijst, bonen, meel, suiker, zout, zeep, ugali en medicijnen indien nodig. etc.) waarmee ze twee weken rond kunnen komen. De eerste was bij een alleenstaande moeder (vader overleden aan aids) besmet met hiv. De baby was ook besmet. Door deze ziekte is ze niet in staat borstvoeding te geven. Ook kan ze dus niet werken of gaan leren. De oudste dochter is ondergebracht bij een zus omdat ze er zelf niet voor kan zorgen. De baby krijgt nu poedermelk aangelengd met water. Omdat het water hier zo slecht is, wordt het kindje hier alleen maar ziek van. Ria gaat nu heel snel uitzoeken, wat de gevolgen zouden zijn als ze toch borstvoeding gaat geven, ondanks de risico's kan dit toch beter zijn.

Daarna een bezoek gebracht bij een alleenstaande vader, is ook besmet en erg ziek. Zijn 4 kinderen, vrouw overleden, gaan naar school omdat blessed generation het schoolgeld betaald. Zelf is hij via het programma fietsenmaker geworden, maar blijft in het voedselprogramma omdat hij zo ziek is. Een goede vader die het huishouden volledig op zijn schouders neemt, wat in Kenia best bijzonder is als man.

Weer een ander bezoek: Vader en moeder overleden, 4 kinderen, waarvan de oudste 14, en tevens besmet is met HIV en ook nog eens kanker heeft..... De kinderen leven in het hutje van hun ouders, en de omgeving let op ze, de burens hebben hun aangemeld voor het programma. De oudste is vader en moeder tegelijk. Ze worden nauwlettend in de gaten gehouden door BG. Alle vier de kinderen gaan naar school met het potje van BG. Ondanks dat deze mensen niks hebben bieden ze ons toch een geit aan, om bij hun te komen opeten. Ongelofelijk, en ondanks dat het niet beleefd is dit te weigeren hebben wij dit toch gedaan.

Door de directie van een openbare school zijn er meerder kinderen aangemeld, stuk voor stuk met een bijzonder verhaal (handicap). Er is er een die doof/stom is, daar zijn goede scholen voor en voor dit kind kan er best een goede toekomst zijn. Doordat de ouders echter geen mogelijkheden hebben dit kind naar bijzonder onderwijs te sturen komen ze op een gewone school (gratis) terecht waar ze niet de juiste behandeling krijgen. Ze zit in een klas met een blinde, een geestelijk gehandicapte en ook langzaam lerende...Omdat de leraren hier niet mee om kunnen gaan leren ze dus niks. Hier hebben we 5 pakketten achter gelaten en per kind wordt er vanaf nu gekeken naar een vervolg traject. Zeker is dat ze hier weg moeten.

Het tv-room project.

Tijdens ons verblijf hebben we de tv-kamer ingericht. Hier stonden de kinderen naar documentaires te kijken. De inrichting bestaat uit een vloerzijkussens en zitkussens. Op een middag hadden we om 15.00 uur afgesproken om de kussens op te halen. Polle Polle??? Dat snappen ze hier wel, want het zou nog een uur duren. We hebben besloten het zeil vast mee te nemen zodat we dit konden gaan leggen. Hier zijn we mee begonnen en na een ruim uur terug gereden naar de winkel, de eigenaar was even weg. Een half uur later kwam hij terug en zei dat het nog een half uur zou duren. Dit was om 16.45 uur. Om 19.00 reden we weg met alle kussens. Maar het resultaat is nu al prachtig. Een hele leuke relax/educatieve room is het geworden, waar divers filmmateriaal getoond kan worden, terwijl de kinderen er comfortabel bij zitten.

De kinderen waren dol enthousiast. De kussens zijn al goed geprobeerd en het is het enige lokaal waar de vloer is voorzien van bekleding. Ria heeft Nickelodeon (Europese kinderzender met educatieve informatie) een email gestuurd. Zij hebben film materiaal ter beschikking gesteld waaronder Dora Dora. Dit heeft ons doen besluiten een enorme Dora Dora te laten tekenen aan de buitenkant van het lokaal. De tekenaar heeft dit vandaag geschetst op de muur en komt het maandag “inkleuren” met water afstotende verf waardoor de muur gewoon schoongemaakt kan worden en de regen de boel niet verpest.

Ria was erg enthousiast met het resultaat. Ze stelden gelijk voor om de social workers hier de gesprekken te laten doen ipv het kille kantoor. De kinderen voelen zich hier erg op hun gemak.

TV Room

Dora Dora

In de laatste dagen van ons verblijf hebben we een ploeg aangeschaft voor het technical centre. Het plan is ook om de ploeg ook uit te lenen aan mensen die in de omgeving een bedrijfje starten via Outreach. Zodat ze meer/beter kunnen verbouwen en sneller kunnen werken. In de prijs is inbegrepen dat de stieren, studenten en leraren worden getraind in het gebruik ervan. (een maand) Ook de meest voorkomende reserveonderdelen worden meegeleverd.

In Ruiru (hier gaan we woensdag heen) zijn de wegen nog slechter dan hier in Malindi, de schoolbus komt er niet meer overheen en het halen van de boodschappen voor het weeshuis, is daardoor heel erg lastig. Omdat we inmiddels de helft van de collecte tijdens onze huwelijksviering binnen hebben gekregen kunnen wij zorg dragen voor de reparatie van de wegen. Dit resultaat hebben we later met eigen ogen kunnen bewonderen.

Op de laatste dag zijn we de poppenkast op gaan halen die we hebben laten maken door een lokaal timmerbedrijf en zijn we naar het weeshuis gegaan. Daar hebben we geholpen met het uitdelen van alle schoenen, slippers, sportschoenen en handdoeken. Wat waren de kinderen blij! Echt zo ontzettend leuk om hun reacties te zien. Sommige paste de schoenen aan en stopte ze daarna snel weer in de doos, andere gingen ze trots showen of gingen ze eerst uitbereid in een hoekje bekijken.

Daarna hebben we de poppenkast opgezet en hebben een show gegeven met zelfgemaakte poppen. Ademloos hebben ze zitten kijken, zowel jong als oud, dit hadden ze echt nog nooit gezien. Er werd enorm gelachen en heel goed geluisterd. Tijdens de puppetshow hebben we verteld dat dit onze laatste dag in Malindi is en dat we morgen naar Ruiru gaan.

Na de show was het tijd om echt afscheid te nemen. Gek dat je na twee en een halve week zo'n enorme band hebt opgebouwd met de kinderen. Wij hadden het stiekem best een beetje moeilijk.

We hebben onze reis afgesloten met een bezoek aan het weeshuis in Ruiru.

